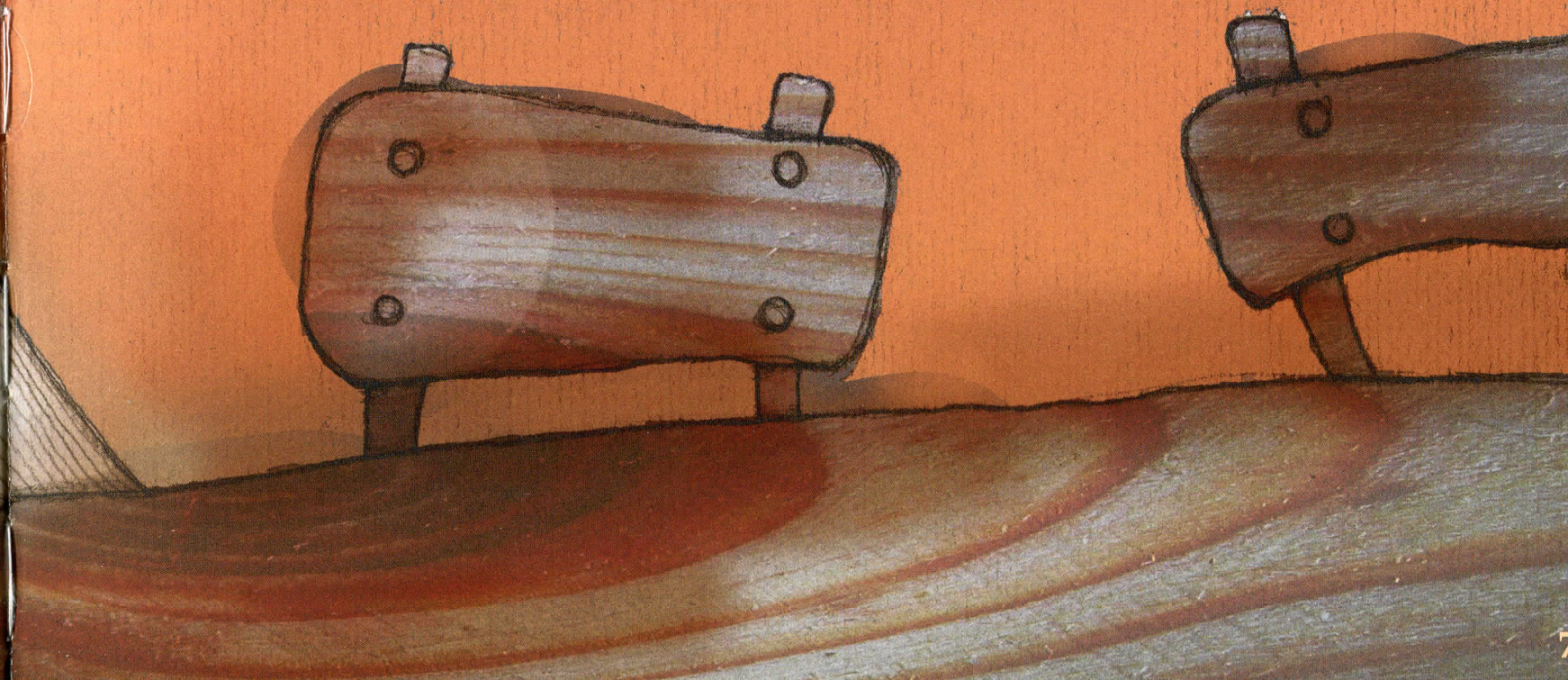

Elenytė atliko namie viena.
Ilgai ji laukė brolių.
Praėjo devyneri metai, o jų kaip nėra taip nėra.
Tada ji pasikinkė kumelytę ir išvažiavo brolių ieškoti.

Važiuoja važiuoja ir nežino, ar dar toli jos broliai.

Ėmė Elenytė ir užgiedojo:

Sužvenk, kumelėle,

Sužvenk, juodbėrėle:

Kur tavo devyni sūneliai,

Ten mano devyni broleliai!

Sužvingo kumelėlė, ir Elenytė iš
devynių kumelių žvengimą.

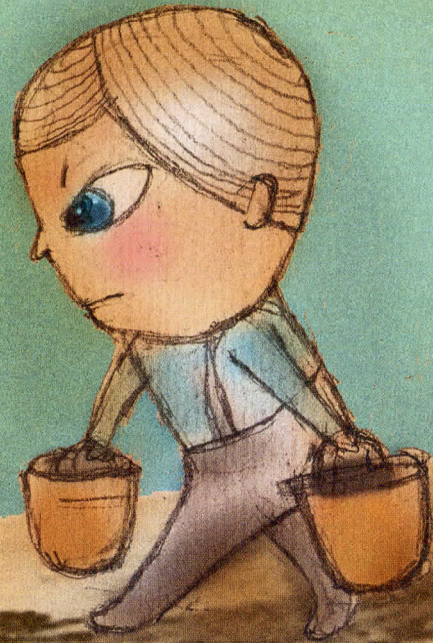
Elenytė nuvažiavo į tą pusę.

tolo, iš už šimto mylių, išgirdo

Rytojaus dieną broliai ištepė kumele
degutu ir pastatė prie durų.

Paskui nuėjo pas laumę ir sako:

— Einam, sesele, po sodą pasivaikščioti!

Laumė išėjo. Pamačiusi prie durų arklių, suriko:

– Ko gi čia toji kumelė stovi?

Broliai sako:

– Sušerk sesele jai ranka, tai nueis.

Laumė sušėrė kumelei, ir jos ranka prilipo. Broliai sako:

– Šerk kita ranka, tai toji atšoks!

Laumė sušėrė, ir kita ranka prilipo.

Tada ji spyrė koja –

ir koja prilipo;

spyrė kita – kita prilipo.

